

N:o 32.

Af Herr von Geijer: Om förändrad lydelse af 2 mom. i § 6 af gällande förordning om bränvins försäljning.

Uti 6 § 2 mom. af Kongl. förordningen den 18 September 1874 angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller distillerade spirituösa drycker stadgas, att den, som enligt 2 mom. i 1 § af Kongl. förordningen för bränvins tillverkning, icke får med sådan sig befatta, ej må tilldelas rättighet till minuthandel med eller utskänkning af bränvin; och af sistnämnda lagrum finner man, att detta förbud afser blott en del embets- och tjänstemän. Ungefär enahanda föreskrifter förekommo redan i Kongl. förordningarne den 18 Januari 1855 angående villkoren för tillverkning och försäljning af bränvin och hafva sedan i derefter utfärdade förordningar i samma ämnen med en och annan mindre betydande ändring influtit. Skälet till dessa stadganden tarfvar ej här någon utredning; och är det ingalunda min afsigt att i omförmälda stadganden föreslå någon sådan förändring, att deras ursprungliga syftemål derigenom gjordes om intet.

Men under tidernas lopp hafva uti andra delar af lagstiftningen rörande bränvins försäljning vidtagits förändringar, hvilka, enligt min åsigt, påkalla någon ändring jemväl i förut anmärkta stadganden. Redan uti förutnämnda, år 1855 utfärdade Kongl. förordning om bränvins försäljning talas i dess 10 § om rätt för bolag att i stad öfvertaga all den minuthandel med och den utskänkning af bränvin, hvilken eljest skolat på auktion utbjudas. Enligt samma förordning var det åt magistraten öfverlätet att, utom hvad anginge tiden och afgiftens minimibelopp, bestämma de villkor, under hvilka ett dylikt bolag egde att försäljningen utöfva. Förordningen lade intet hinder i vägen därför, att aftalet möjligen kunde blifva för de i bolaget intresserade personer vinst-

gifvande; och var det således fullkomligt i sin ordning, att ofta nämnda i 6 § 2 mom. förekommande stadgande, hvarigenom vissa embets- och tjänstemän betagas rätt att i dylikt bolag ingå, fick oförändradt kvarstå. Det förhållande, att bolag af omförmälda slag kunde för de i bolaget intresserade medföra vinst, fortfor sedan, till dess Kongl. förordningen af den 26 Augusti 1873 om försäljning af bränvin med mera trädde i gällande kraft. Uti dess 18 §, hvilken med enahanda lydelse i senast utfärdade Kongl. förordning om bränvins försäljning återfinnes, stadgas nemligen, att dylikt bolag skall afstå hela nettovinsten af all den bränvinshandel bolaget idkat; och med detta stadgandes tillkomst har också, enligt mitt förmenande, giltigheten af mer omnämnda förbud upphört för de embets- och tjänstemän, hvilka icke, till följd af innehafvande embete eller tjänst, hafva att ingå och pröfva aftal med dylikt bolag eller att öfver tillverkning och försäljning af bränvin utöfva någon kontroll. Hvad åter beträffar öfriga med förbudet afsedda embets- och tjänstemän, finnes numera, sedan de personer, som i bolaget ingå, icke kunna skörda direkt vinst af bolagets verksamhet, intet giltigt skäl förbjuda dem att ingå såsom medlemmar i sådana bolag; men deremot är det, särdeles för mindre stadssamhälle, en olägenhet att de af dess medlemmar, om hvilka nu är fråga, sakna rättighet att deltaga i bolag af förutnämnda slag.

Jag får derföre värdsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta sådan ändring i gällande Kongl. förordning om försäljning af bränvin med mera, att 6 § 2 mom. af samma Kongl. förordning finge följande lydelse:

»Den, som enligt 2 mom. i 1 § af Vår nådiga förordning angående villkoren för bränvinstillverkning icke får med sådan sig befatta, äfvensom apotekare, må ej tilldelas rättighet till minuthandel med eller utskänkning af bränvin; Dock vare det domare på landet, ecklesiastik embets- eller tjänsteman, folkskolelärare och i tjänst varande läkare icke betaget att ingå i sådant bolag, som, enligt 10 § 2 mom., kan i stad bildas.

Stockholm den 27 Januari 1877.

B. von Geijer.